

være udsat for at faa personlige Angreb, selv ikke af en saa spagfærdig Art som dem, der nu har været Tale om fra min Side. Jeg siger dette, fordi den højtærede Minister netop i Gaar sagde, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og jeg havde benyttet Lejligheden til at sige ham nogle personlige Ubehageligheder; jeg ved ikke, at jeg har gjort det, det har ikke været min Mening. Men er der kommet noget af det ind i mine Udtalelser, bærer den højtærede Minister i høj Grad Skylden derfor.

Lad mig saa sige et Par Ord til den ærede Ordfører. Han sagde, at jeg havde udtalt, at det gjaldt om ved Musikken at vække Sympati for Hæren. Jeg forstod ham egentlig saadan, at han mente, at det var noget, jeg havde fundet paa, at der med dette Forslag, ved Forøgelse af Musikken skulde vækkes Sympati for Hæren. Jeg kan selvfølgelig ikke forlange, at den ærede Ordfører skal læse de stiltfærdige Udtalelser, som jeg fremsatte her i Tinget, men jeg maa maaske henlede hans Opmærksomhed paa, at hvis han havde læst, hvad jeg sagde her i Gaar angaaende dette Punkt, vilde han have lagt Mærke til, at jeg anførte Anmærkningerne til Forslaget, som det her foreligger, — skulle vi sige: ikke fra Ministeren, men fra Ministeriets Haand. Der staar der, at Militærmusikken vil i ikke ringe Grad kunne bidrage til at vække Befolkningens Opmærksomhed for Hæren og dens Gerning. Det var derom, jeg sagde, at den Opgave, som vore Militærvenner ellers tildele Hæren: at frelse Fædrelandet, maatte vel være tilstrækkelig stor til, at den kunde henlede Folks Opmærksomhed paa Hæren, uden at man behøvede Pynt og Glimmer og Musik til at gøre det. Det var det, jeg sagde, og det holder jeg selvfølgelig fast paa.

Den ærede Ordfører talte om, at vi nu skulde til at se paa Hæren som en Nødvendighed. Ja, det skal man naturligvis særligt fra det ærede Medlems Side. Men kunne vi ikke føje til: som et nødvendigt Onde? Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører vil betragte Militærvæsenet, Hær og Flaade, Fæstningen i og for sig, som en af de gode Nødvendigheder. Jeg tror ikke, han er kommen saa langt endnu. Jeg ved ganske vist, at der er Udvikling i ham, stor Udvikling i ham. Jeg viste i Gaar, hvorledes han havde udviklet sig, siden han talte som menigt Medlem her om Militærudgifterne. Da krævede han, at de indtil videre maatte holdes nede paa det Standpunkt, hvor de hidtil havde været.

Da han blev Ordfører, kunde han finde sig i en Stigning paa 3 Millioner om Aaret, men den ærede Ordfører har set endnu mere ædrueligt paa vore Militærudgifter, den Gang han — jeg vil nødig sige: stod et Trin lavere, for Vælgernes Forum er aldeles ikke lavere end Rigsdagens, men lad mig sige, da han — stod som Rigsdagskandidat. Særlig første Gang fulgte jeg hans Valgkampagne med nogen Interesse, og jeg havde da den Opfattelse af det ærede Medlem, at han var en solid og god Venstremand med gode radikale Anskuelser. Og det var ikke ganske ubegrundet, at jeg fik den Opfattelse. Jeg har læst et Referat i det Blad, der bar hans Kandidatur frem og støtter ham endnu, og deri saa jeg, at det ærede Medlem den 26. Maj 1903 holdt en Tale, hvori han sagde om Militærvæsenet: „Jeg ønsker at faa Militærudgifterne nedsatte. Jeg vil med Hensyn til vort Forsvar sige som Hørup: „Hvad kan det nytte? Hvad vi end gøre, saa kunne vi ikke stille noget ordentligt Forsvar op mod en Storfjende.“ Det var det ærede Medlems Opfattelse den Gang, da han stod som Rigsdagskandidat. Saa blev han Folketingsmand, og saa kom han ind paa, at det, vi havde, kunde vi bevare indenfor den samme økonomiske Ramme. Saa blev han Ordfører og var med til at gennemføre Militærlovene, der kostede 3 Mill. mere om Aaret end hidtil, og nu er han naaet til, at vi skulle have disse Udgifter forøgede saaledes, som det her foreslaas. Jeg siger derfor, at der har været Udvikling i den ærede Ordfører.

Der er en lille Ting til, som jeg synes ogsaa oplyser den Udvikling, der er foregaaet med den ærede Ordfører. Han sagde Søndag den 8. Februar i Tolstrup: „Hvis jeg skulde blive valgt, vil jeg melde mig ind i Reformpartiet, og jeg vil have Lov til at søge at trække Reformpartiet saa meget til Venstre som muligt.“

Formanden: Jeg advarer imod at læse Avisreferater op.

Slengerik: Naar Formanden ikke tillader, at jeg læser op af disse Avisreferater, maa jeg selvfølgelig bøje mig derfor og skal gerne gøre det. Der er ogsaa allerede i det, jeg har citeret, anført tilstrækkeligt til at vise, hvordan det ærede Medlem stod den Gang. Jeg skal altsaa ikke læse flere Referater op, men kun sige dette, at det ærede Medlem ogsaa paa det Møde, jeg citerede sidst, den 8. Februar, udtalte, at personlig havde han